

особно. Единъ младъ трѣба да сѣдне на най долно-то мѣсто, освѣтъ ако го поканѣтъ на по горно.

Единъ навикъ много за хваленіе е да ся мол. мѣ Богу врѣдъ ѣденіе-то, да благославаме ястета-та и да благодаряме. Не трѣба никакъ да правимъ лицемѣріе, нити да ся срамуваме. Нека ся прикрѣстимъ или река въздигнемъ тайно сърдце-то си къмъ причинителя-тъ на сички-тъ добрини: тѣй или прѣди да сѣднемъ или кога сме сѣднали, трѣба да направимъ по една кѣса молитва.

Кога-то сѣднемъ трѣба да ся не облѣгаме на стола-тъ, нити да ся искривяваме, нити вѣкъ да ся опираме съ лакти-тъ си на трапеза-тъ; но трѣба да си упираме само рѣце-тъ.

Прѣзрѣчника-тъ, вого-то употрѣбяваме за да пазимъ дрѣхы-тъ си отъ лекета, трѣба да сѣди отъ предѣ ни до колени-тъ и закаченъ на шия-тъ ни.

Лажница-тъ, вилица-тъ и ножче-то трѣба да стоѣтъ сѣкога отъ дѣсна страна.

VI.

КАКВО ТРѢБА ДА ПРАВИМЪ ПО ЫДЕНІЕ-ТО.

Показваме ся лакоми, ако наченваме да си сипваме нѣй най напрѣдъ, или ако клатимъ паница-тъ си, кога я испразнимъ.

Ако сме сѣднали при нѣкоя Госпожа или при нѣкой почтенъ человекъ трѣба, ако не имъ е дигната паница-тъ, да я дигнемъ и да имъ дадемъ своя-тъ.

Никога не трѣба да дрѣжимъ вилица-тъ, лажница-тъ или ножче-то исправени въ рѣце-тъ си, да си играемъ съ тѣхъ; нити да наготвяме и набождаме съ ножче-то хлѣбъ и да го туряме въ уста-та си. Ако искаме да